

Ođlan ve Kűçűk Anka Kuşu

Ebru Mina TOMURCUK

Ođlan ve K    k Anka Ku  

Ebru Mina TOMURCUK

Dünyanın gizli bir köşesinde büyülü bir bahçe vardı. Orada her renkten çiçek açar, kelebekler güneş ışığında dans ederdi. Bir gün Leo adında bir oğlan küçük bir kapı buldu. Kapı sarmaşıklarla kaplıydı ama Leo onu itip açtı. İçeri adım attı, kalbi hayretle çarpıyordu. Leo'nun sıcak açık kahverengi teni, kısa dalgalı kestane rengi saçları ve merakla dolu büyük yuvarlak ela gözleri vardı.

Leo kıvrımlı bir patika boyunca yürüdü. Bahçe bal ve gül kokuyordu. Aniden minicik bir cıvıltı duydu. Bir çalının arkasında küçük bir yaratık gördü. Küçük bir kedi kadardı, bir yavru anka kuşuydu! Anka kuşunun yumuşak altın-turuncu tüyleri, minicik alev kırmızısı bir tepeliği ve büyük yuvarlak kehribar gözleri vardı. Korkmuş ve yalnız görünüyordu.

Leo dizlerinin üstüne çöktü ve gülümsedi. 'Merhaba, küçük,' dedi yumuşacık bir sesle. 'Ben Leo. Sana zarar vermeyeceğim.' Anka kuşu büyük kehribar gözlerini kırptı. Bir bacağına ince, örgülü bir ot bilezik vardı. Leo bunu kimin yaptığını merak etti. Yavaşça anka kuşu daha yakına zıpladı. Leo yeşil bez çantasından bir parça ekmek çıkardı. Anka kuşu ekmekten küçük ısırıklar aldı ve mutlulukla cıvıladı.

Leo anka kuşuna Kıvılcım adını verdi. Kıvılcım çiçeklerin arasında saklambaç oynamayı severdi. Ama Leo ne zaman havaya bir yaprak atsa, Kıvılcım yukarı bakar sonra başını kanadının altına saklardı. 'Ne oldu?' diye sordu Leo. Kıvılcım hüzünle cıvıladı ve gagasını gökyüzüne doğru gösterdi. Leo anladı. Kıvılcım uçmaktan korkuyordu.

Leo, Kıvılcım'ın yumuşak sırtını okşadı. 'Korkmak çok normal,' dedi. 'Birlikte çalışabiliriz.' Kıvılcım umut dolu kehribar gözlerle Leo'ya baktı. Böylece başladılar. Leo, Kıvılcım'ı alçak bir dala çıkardı. 'Sadece yandaki yaprağa zıpla,' dedi. Kıvılcım derin bir nefes aldı ve küçük kanatlarını çırdı. Yaprığın üstüne kondu! Minicik bir uçuştı ama bir başlangıçtı.

Her gün Leo bahçeye geldi. Kıvılcım'a ödöl mamalar getirdi ve oyunlar uydurdu. 'Hadi řu çiçeęe uçalım,' derdi Leo. Kıvılcım bir an duraksar, sonra atlandı. Kanatları vızıldar ve çiçeęe konardı. Her seferinde biraz daha uzaęa uçtu. Leo alkışlar ve tezahürat yapardı. 'Başardın, Kıvılcım!' Küçük anka kuşunun gözleri gururla parlardı.

Bir öğleden sonra bir rüzgâr esintisi Kıvılcım'ı daldan savurdu. Havada takla attı! Kanatlarını çılgınca çırpı ve yumuşak bir çalıya kondu. Korkmuştu ama yaralanmamıştı. Leo koşarak yanına geldi. 'Uçtun! Yani, bir nevi,' dedi Leo hafifçe gülerek. 'Ve güvendesin. Hadi tekrar deneyelim.' Kıvılcım bir düşüşün bile onu durdurmadığını fark etti.

Leo 'Adım Adım' adında bir oyun yaptı. Yaprakları bir sıraya dizdi, her biri biraz daha yüksekti. 'İlk yaprağa uç,' dedi. Kıvılcım uçtu. 'Şimdi ikinciye.' Kıvılcım uçtu. Her uçuş kısaydı ama daha da cesurlaşıyordu. Bazen sallanıyordu ama düşerse onu yakalamak için Leo hep oradaydı. Kıvılcım kanatlarına güvenmeye başladı.

Haftalar geti. Kıvılcım'ın kanatları güçlendi. Yerden alak bir dala, sonra daha yüksek bir dala uçabiliyordu. Leo her küçük başarıyı kutluyordu. 'Ne kadar cesursun!' derdi. Kıvılcım'ın alev kırmızısı tepelięi güvenle dimdik duruyordu. Hatta küçük daireler çizerek uçmayı bile denedi. Kıvılcım uçtuęunda bahe pırıl pırıl parlıyor gibiydi.

Bir gün Leo özel bir ödöl getirdi: parlak kırmızı bir meyve. 'Eğer bahçe duvarının tepesine uçabilirsen, bunu alabilirsin,' dedi. Kıvılcım yüksek duvara baktı. Çok uzak görünüyordu. Ama o meyveyi istiyordu. Derin bir nefes aldı, birkaç adım koştu ve havaya sıçradı. Çıırttı da çıırttı, giderek yükseldi. Sonra duvara kondu!

Kıvılcım duvarın üstünde durdu ve aşağıdaki Leo'ya baktı. Leo alkışladı ve tezahürat yaptı. 'Başardın! Taa yukarıya kadar uçtun!' Kıvılcım'ın içi sıcacık oldu. Korkmuştu ama yine de başarmıştı. Bahçede yankılanan mutlu bir cıvıltı salıverdi. Meyve her zamankinden daha tatlıydı.

O günden sonra Kıvılcım artık korkmuyordu. Her gün bahçede uçuyordu, bazen yüksekte, bazen alçaktan. Leo ile çiçeklerin arasında kovalamaca oynuyorlardı. Kıvılcım'ın parlayan kuyruk uçları bir ışık izi bırakıyordu. Leo gülüyor ve peşinden koşuyordu. Büyülü bahçe sevinçle doluydu.

Leo önemli bir şey öğrendi: cesaret bir anda gelmez. Her gün birazcık büyür, bir tohum gibi. Kıvılcım da bunu öğrendi. İlk minicik zıplayışını hâlâ hatırlıyordu. Şimdi bahçenin çok üstünde uçabiliyordu. Ve Leo'nun başından beri ona inandığını biliyordu.

Güneşli bir sabah Kıvılcım o kadar yükseğe uçtu ki bulutlara değdi. Leo aşağıdan izledi, içi sevinçle doldu. 'Artık gerçek bir anka kuşusun!' diye seslendi. Kıvılcım aşağı süzüldü ve Leo'nun omzuna kondu. Leo'nun yanağına sürtündü. Onlar en iyi arkadaştı ve birbirlerinin büyümesine yardım etmişlerdi.

Yani eęer bir gn korkarsan, Kılcım'ı hatırla. Cesaret kk bir alev gibidir. Kk bařlar ama alıřtırmayla ve bir arkadařla parlak ve harika bir řeye dnřebilir. Leo ve Kılcım hl byl bahede buluřuyorlar. Ve her gn biraz daha ykseęe uuyorlar.

Bahçe kapısı inananlar için her zaman açıktır. Leo'nun yeşil bez çantası yeni bir maceraya hazır, kapının yanında asılı durur. Kıvılcım'ın örgülü ot bileziği onlara tanıştıkları günü hatırlatır. Ve çiçeklerin çok üstünde küçük bir anka kuşu uçar, cesaretin adım adım, her seferinde küçük bir uçuşla büyüdüğünü gösterir.